

Capitolul unu

Milan a fost prima persoană cu care Feyi și-o trăsesse de la accident.

Totul s-a petrecut în baia casei din Bushwick în care se ținea petrecerea de Ziua Eroilor, paharul plin cu prosecco al lui Feyi răsturnându-se în chiuvetă, Milan apucând-o cu mâinile lui mari de coapse și ridicând-o pe dulapul din baie. Erau înconjurați de faianța cu picățele, sângerie din cauza becului roșu pe care cineva îl înșurubase în tavan, de perdeaua din pânză de la duș, care atârna în jurul căzii, încărcată de frunze de *Monstera*. Feyi și-a lăsat capul pe spate, gura lui era pe gâtul ei, cozile ei împletite, lungi și roz atârnavau peste robinet, cu vârfurile înmuiate în restul de bule ale băuturii.

– Spune-mi dacă vrei s-o luăm mai încet, i-a zis Milan cu vocea întretăiată și încărcată de dorință. Știu că de-abia ne-am cunoscut și așa mai departe.

O spusese de parcă ar fi putut conta, de parcă ar fi fost un motiv să se oprească, în loc să se precipite. Feyi îl văzuse pentru prima oară pe terasă, unde petrecerea era în toi. Îi plăcuse că nu o scăpase din ochi cât se plimba printre invitați, cât de înalt și de solid era. Prietena ei cea mai bună, Joy, se sprijinise de ea, luând-o de braț.

– Uau, uite ce coapse are! șoptise ea. E bun *rău*, numai de s-ar întoarce, ca să-i văd și fundul.

Feyi își dăduse ochii peste cap.

– Mă bucur că n-ai sculă, îi replicase. Ai fi un pericol public.
– Aș fi interesată *în special* de fundul lui dacă aș avea sculă, răspunsese Joy.

– Îmi retrag cuvintele. Ești deja un pericol public, spusese Feyi și se mai uitase încă o dată la coapsele cu pricina. În plus, poți oricând să apelezi la o sculă de jucărie.

– Nu e același lucru. Vreau să simt cum se *strânge* în jurul meu, știi ce zic?

Joy își strânsese degetele pumn, ca să-i arate la ce se referă, iar Feyi își înăbușise un hohot de râs, cozile măturându-i claviculele. Milan privise în direcția lor, îi surprinsese privirea lui Feyi și îi zâmbise din celălalt capăt al terasei.

Feyi hotărâse deja cine voia să fie în seara aceea, așa că se uitase direct la el, fără rușine, sorbindu-i din priviri pielea ca de teracotă și barba de un arămiu-închis. Când el le făcuse semn din cap prietenilor lui și se îndreptase spre ea, Joy scâncise și dispăruse, lăsându-i singuri. Feyi n-avea chef de vorbărie, așa că îi atinsese nasturii de la cămașă imediat ce ajunsese în dreptul ei.

– Ești sexy, îi spusese, înainte ca el să apuce să deschidă gura. Ai pe cineva?

Un licăr de surpriză îi apăruse pe față lui Milan, dar își revenise repede.

– Nu, răspunsese el, lăsându-și capul într-o parte și susținându-i privirea. Tu?

Auzise preț de o clipă scrâșnetul cauciucurilor și sunetul violent al sticlei sparte, simțise petalele moi ale crinilor și un bulgăre de pământ sfărâmându-i-se în mână, dar îndepărtase toate acestea ca pe un vâl de fum.

– Sunt singură, spusese ea, băgându-i-se în spațiul intim.

El mirosea a ploaie și a bergamotă.

– Și pusă pe distracție, cum s-ar zice.

Ar fi fost o replică răsuflată dacă n-ar fi fost atât de frumoasă, iar Feyi știa asta, știa cum să-și întredeschidă buzele de un roșu ca vinul, cum să se uite în sus la el pe sub genele negre și dese, cum să-și facă vocea ispititoare. Era un joc, o rețetă simplă și nu era nimic în neregulă cu faptul că-și folosea atuurile. În plus, dacă analiza cu atenție situația, nimic din toate acestea nu conta. El era de o frumusețe aparte și asta era suficient.

Cu toate că ea și Joy se pusese pe băut de dinainte de prânz, Feyi nu era beată, ci doar îndeajuns de amețită încât să decidă că el va fi cel cu care se va arunca în necunoscut. Din felul în care îi pusese mâna pe spate, trăgând-o mai aproape de el, părea că acest străin cu pielea de teracotă e de-acord cu planul ei. Joy era lângă masa pe care se aflau băuturile, de-abia putând să-și controleze bucuria văzând că Feyi face o mișcare atât de ostentativă.

– Eu sunt Milan, se prezentase străinul, iar gura lui largă și delicioasă se curbase într-un zâmbet amuzat.

Chiar e nevoie să facem cunoștință? se gândise Feyi, dar apoi îi răspunsese la zâmbet, cu mâna pe pieptul lui, simțindu-i inima bătându-i nebunește sub atingerea ei.

– Eu sunt Feyi.

Milan privise de jur împrejurul terasei de pe acoperiș.

– Vrei să plecăm de-aici?

Minunat. Coopera perfect, fără ezitare, fără timiditate.

– Nu prea departe. Sunt aici cu prietena mea.

El aprobasese din cap și îi aruncase o privire peste umăr. Stăteau îndeajuns de aproape unul de altul cât să-i simtă respirația pe piele, cât să-i vadă picățelele din ochii căprui și privirea nedezlipită de pe gura ei. Când a vorbit din nou, vocea îi devenise joasă și aspră.

– Ne ducem jos?

Feyi ridicase o sprânceană, încercând să-și ascundă dorința aprinsă de dorința lui. O *dorea* îndeajuns de mult încât să pună doar întrebările esențiale.

– Ești eficient. Îmi place asta.

Au plecat de pe terasă ținându-se de mână, s-au strecurat pe lângă oamenii de pe scări și au dispărut după colț, Milan conducând-o spre baie. Feyi i-a privit mișcarea mușchilor spatelui pe sub cămașă în timp ce închidea și înclua ușa, iar când s-a întors spre ea, i-a sesizat preocuparea din privire.

– Deci... , a început el, fără să i se bage în suflet, fără să considere nimic de la sine înțeles.

Era drăguț din partea lui, dar complet nenecesar. Feyi nu avea nicio îndoială. Și-a lăsat băutura pe dulap și și-a scos bluza peste cap, cozile ei roz prinzându-se pentru o clipă în bumbacul negru, lăsându-i sânii neacoperiți de nimic altceva decât de o bustieră subțire, două inelușe de aur ieșindu-i prin plasa transparentă.

Străinul – Milan – a tras aer adânc în piept, cu ochii aprinși de dorință.

– Ești al naibii de frumoasă, a mârâit el, ținându-se în continuare la distanță. Pielea ta... absoarbe lumina.

Feyi a zâmbit și n-a spus nimic. În schimb, s-a apropiat de el și i-a tras fața, gura și limba dornică și pregătită mai aproape de ea. El a înșfăcat-o lacom, cu mâinile afundându-i-se în carne, coapsele lui apăsându-i puternic abdomenul. Se simțea ca un monstru, ca o trădătoare, dar era în regulă, trebuia să se întâmple și asta.

Doar pentru asta venise la petrecere.

Accidentul avusese loc cu cinci ani în urmă, ceea ce pentru Feyi părea și recent, și acum o veșnicie. Locuise în Cambridge, lângă părinții ei, dar ulterior n-a mai putut face față drumurilor, n-a mai putut să conducă, n-a mai fost în stare să vadă ochii îngreunați de durere și de milă ai mamei ei ori de câte ori se întâlneau. Așa că Feyi s-a mutat la New York, căci, dacă era tot un monstru, așa era și orașul, un monstru splendid, strălucitor și nemuritor, care se hrănea cu timp, inimi și vieți, de parcă toate astea n-ar fi însemnat nimic. Voia să se lase consumată de vacarmul continuu al unui loc mult mai tumultuos decât ea, un loc în care trecutul și durerea se puteau îneca în zgomot. Acolo, Feyi putea să-și păstreze numele și chipul intact, dar și să devină altcineva, un om care o lua de la capăt, un om nebântuit de nimic. În New York, nimănui nu-i păsa de sursa tristeții ei, adunată sub ochi și în colțul gurii. Nu era nevoită să conducă mașina și putea să plângă în metrou fără să fie privită, nimănui nu-i păsa, pentru că ea nu conta, iar adevărul era că resimțea asta ca pe o mare ușurare.

Feyi s-a mutat împreună cu Joy, cea mai bună prietenă a ei din facultate, într-un apartament dintr-o clădire urbană, plătind cu banii din asigurarea de viață și încercând să ignore macabru situației. Oamenii din jurul ei spuneau că el și-ar fi dorit asta, dar era destul de sigură că ce și-ar fi dorit el era să fi rămas în viață. Majoritatea oamenilor nu primesc ce-și doresc. Feyi nu își dorise acești bani, dar avusese nevoie de ei, de cecul acela obscen, și poate avea nevoie și de vina cu care veneau la pachet. Era o pedeapsă care i se părea necesară, care echilibra situația. El era mort, iar ea ce făcea? Ea era în viață și crea artă. Ce frivol din partea ei!

Locuiau pe o stradă însorită, chiar după colț de plafarul lui Baba Yusuf și de magazinul caraibian, unde se vindeau cafele

duble la ore neconsecvente. Fumau iarbă pe scara de incendiu, iar Joy o convinsese pe Feyi să-și vopsească părul roz.

– Acum ești în Brooklyn, îi spusese ea. Încearcă și tu un look diferit. Nu e așa mare chestie.

În vara aceea, era ceva în aer, iar asta a făcut-o pe Feyi să-i urmeze sfatul. A închiriat un atelier pe o stradă alăturată și a început să lucreze acolo. Oricât de grotesc ar fi fost, nimic din ce picta sau însăila ea nu putea s-o tulbure la fel de mult precum o făcuse propria viață. Feyi a început să spere că trecutul ar putea să se estompeze ca un cântec vechi, transformându-i tristețea într-un strat nedeslușit pe sub piele. Că nu va rămâne decât o fărâmă, care-i va conferi o oarecare melancolie echivocă și inexplicabilă, pe care unii bărbați o vor mirosi și care i-ar face să vrea s-o salveze. Feyi știa că este prea târziu pentru așa ceva, prin urmare se ferea de mâinile și de gurile lor lacome. Prefera realitatea orașului; lui nu-i păsa cine ești sau care ți-e rana, el consuma pe toată lumea de-a valma.

Odată cu valul de căldură umedă din toiuul verii, Feyi s-a simțit ademenită să devină o străină, ceea ce o încânta. A închiriat cu Joy o mașină și au condus până la Riis Beach, unde au făcut plajă topless, unse cu ulei de cafea și de cocos, până când pielea li s-a făcut maronie și aurie. Joy s-a ras spontan pe cap și și-a tatuat câte un punct negru pe fiecare pleoapă. Feyi și-a găurit sfârcurile și și-a împletit părul de culoarea gumei de mestecat într-o coadă care-i ajungea până la mijlocul spatelui. Nu mai citeau știrile, ci comandau iarbă comestibilă, reddecorau apartamentul cu plante, iar duminica făceau pizza. Nimic nu le putea împiedica să fie oricine ar fi vrut să fie.

– Crezi că avem o criză de sfert de viață? a întrebat-o Joy la un moment dat, în timp ce rula un cui în camera de zi.

– În primul rând, suntem prea bătrâne pentru așa ceva, îi răspunsese Feyi. În al doilea rând, cred că învățăm cum să supraviețuim într-o lume în flăcări, că... e bine să fii în viață.

Joy o privise cu un zâmbet blând.

– Sunt mândră de tine. Știu că nu ți-e ușor să spui asta.

Avea dreptate. Lui Feyi nu-i era ușor să facă o grămadă de lucruri, iar în acel moment, sărutându-se cu Milan, în timp ce avea spatele lipit de oglinda din baie, a descoperit că n-o doare în piept, așa cum crezuse că se va întâmpla. Era un monstru și o trădătoare, da, dar trădarea implică existența celui alt și nu era cazul. Trebuia să-și reamintească faptul că el nu mai era în viață. Da, se simțea aiurea, dar într-un fel nefamiliar, ceea ce era firesc, dat fiind că devenise o străină pentru ea însăși; durează să te transformi în altcineva. Dar dacă nu se mai gândea la asta și trăia doar aici și acum, era chiar ușor. Chiar plăcut.

– Vorbesc serios, a reluat Milan, trăgând aer în piept între două săruturi disperate, cu palmele fierbinți pe coapsele ei. Nu mă deranjează dacă ne oprim. Doar să-mi spui.

Basul dudua prin pereți, iar Feyi i-a descheiat nasturii de la blugi, vârându-și mâna înăuntru. Milan avea mici diamante în urechi, iar respirația i s-a întretăiat când s-a uitat la ea.

– Nu te opri! i-a șoptit în gură, iar Milan a scos un șuierat greu când degetele ei i s-au înfășurat în jurul penisului și l-au scos afară.

– Ești sigură? a întrebat-o, și Feyi s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

– Un adevărat gentleman! l-a ironizat ea, dar cu blândețe.

L-a sărutat, strecurându-i limba printre dinți și încleștându-și mâna în jurul penisului. Dumnezeu, era mare, nu glumă!

Milan a scos un sunet frânt și aspru, apoi i-a tras fusta până în talie, frământându-i pielea. Feyi a auzit cum se sfâșie ceva

și a râs încântată de faptul că îi rupsese chiloții tanga din dantelă. Râsul i s-a prefăcut într-un geamăt ușor când și-a strecurat degetele înăuntrul ei.

– Dă-mi voie să mă revanșez, a îngăimat Milan.

Și-a afundat degetele și mai mult în ea, iar Feyi a scos un strigăt de plăcere, cu spatele arcuit. El i-a râs în gură, cu penisul erect și pulsând în mâna ei. Aproape că uitase cum se simt toate astea – frenezia, dorința aproape materializându-se, ceva mare și zgomotos și foarte exigent. Toată experiența i se părea grăbită, periculoasă, exact cum își dorise, prea pripită ca să mai gândească, prea rapidă, prea intensă, prea umedă ca să-și mai aducă aminte de altceva sau de altcineva. I-a dat mâinile la o parte și l-a tras mai aproape, apucându-l de vârful penisului. O nesăbuiță.

– Așteaptă, a spus el. Am un...

Feyi și-a încolăcit picioarele în jurul șoldurilor lui.

– E în regulă.

Nesăbuiță *curată*.

– Dar...

– Șșșt. Vino aici!

Și-a atins ușor trupul zvelt de al lui Milan, care a scos o înjurătură înăbușită, abandonat de simțul realității.

– Oh, ești *rea*, i-a șoptit, penetrând-o încet, hotărât să facă greșeala până la capăt.

Îi plăcea asta la el, felul în care lua decizii, în care lăsa în urmă orice incertitudine odată făcută alegerea.

Când a penetrat-o și mai adânc, Feyi a simțit că-și pierde mințile, plutind pe un nor de plăcere intensă. L-a mușcat de umăr, iar el s-a afundat și mai mult în ea; a scâncit când el a început să se retragă chinuitor de lent. La naiba, n-o mai făcuse

de atât de mult timp, nici nu știa cum rezistase atât. Nu e de mirare că Joy o îndemna mereu să și-o mai tragă și ea.

- Mai repede, a icnit ea, iar Milan a scos un chicotit.
- Roagă-mă frumos!
- Ce nenorocit ești!

El s-a retras cu totul din ea, iar lui Feyi i s-a tăiat respirația, dorința devenind dintr-odată zgomotoasă, furioasă.

- Roagă-mă frumos, i-a repetat el cu un zâmbet malefic. Și o să-ți dau tot ce vrei.

Era important ca el să nu se oprească. Habar n-avea câte lucruri încerca ea să țină la distanță.

- Te rog, i-a zis, cedând. Fute-mă, te rog!

Lui Milan i-a pierit imediat zâmbetul de pe chip, fiind înlocuit de ceva întunecat, dar i-a făcut pe plac, alunecând din nou în ea și afundându-se adânc, dintr-o singură mișcare. Strecurându-și brațele pe sub genunchii ei, i-a ridicat picioarele în aer, penetrând-o și mai mult. Când i-a răsucit cerceul din sfârc, lui Feyi i-a scăpat un sunet gutural.

- Așa? a întrebat-o, ascultându-i gemetele și privind-o în ochi.

Feyi i-a pus o mână pe gât, cuprinzându-l ușor, abia atinându-i pielea. Era aproape perfect.

- Mai tare! i-a ordonat cu vocea spartă, iar Milan i-a făcut din nou pe plac, mâinile lui lăsându-i vânătaii pe piele, ea cu fusta adunată în jurul taliei, el cu blugii în jurul gleznelor.

Amândoi aveau pantofii încă în picioare, tocurile lui Feyi tremurau în aer, dar nu-i păsa cât era de zgomotoasă, nu-i păsa dacă cineva îi auzea prin ușă și peste sunetul basului, căci redescoperirea acel spațiu binecuvântat, de un alb orbitor, acel nimic mistuitor, fiind încă în viață, atât de evident de în viață, în brațele lui, doi străini care se dezintegrează. Era aproape de orgasm, așa că l-a

implorat să nu se oprească, iar Milan nu s-a oprit, el însuși scoțând niște sunete joase și incontrollabile. Când a icnit un avertisment și a dat să iasă din ea, Feyi l-a prins din nou între picioare și l-a ținut înăuntru, cu buzele la urechea lui. Bărbații sunt simpli, există niște chei care-i descuie ca o parolă secretă și magică.

– Dă-ți drumul în mine, i-a șoptit, vocea ei, o rugămintă mătăsoasă și murdară, rostită de parcă l-ar fi implorat, disperată după el, ceea ce, într-un fel, chiar era.

Și pentru că erau deja luați de val, nesăbuiți și umani, Milan a tras o înjurătură cu fața contorsionată, cu mințile pierdute, și i-a făcut iarăși pe plac, împingându-se cât mai adânc, gemând, vocea lovindu-i-se de geam, de faianță și de trupul ei, amândoi cu pielea alunecoasă de la transpirație și de la lichidele celuilalt. Feyi s-a simțit inundată de un nou orgasm și l-a întâmpinat cu bucurie, în toată neglijența sa ilicită. Nu l-a strigat pe nume – oricum, în momentul acela nu prea și-l amintea –, dar, când a sărutat-o din nou, i-a răspuns la sărut, după care au rămas nemișcați o vreme, cu frunțile lipite, încercând să-și tragă suflul, în timp ce aerul din jurul lor se liniștea.

– Îmi pare rău, a reușit Milan să îngaima. De obicei... nu fac asta.

S-a îndreptat de spate și a ieșit din ea, întorcându-se ca să ia niște hârtie igienică și să se încheie la prohab; Feyi s-a dat jos de pe dulap și și-a tras fusta în jos.

– Nu-i nimic, i-a răspuns, luându-și bluza de pe podea.

– M-am lăsat purtat de val. N-ar fi trebuit.

Milan i-a întins un cocoloș de hârtie fără să-i zâmbescă.

– De obicei, folosesc prezervativul.

Sigur. Feyi nu l-a crezut nicio secundă, fusese prea ușor să-l convingă să nu se obosească.

– Mi-am luat măsuri de precauție, l-a lămurit, din moment ce intraseră în acest joc. N-aș fi făcut asta altfel.

Lui i s-a citit ușurarea pe față.

– Ah, bine. Super.

Au rămas o clipă uitându-se unul la celălalt, apoi Feyi și-a dat cozile pe spate și a spus, desfătându-se cu grosolănia cuvintelor:

– Cred că ar trebui să fac un pipi.

– Ah, da, bineînțeles.

Milan a pornit-o spre ușă, dar s-a oprit în loc și s-a întors pe călcăie.

– De fapt... îmi dai și mie numărul tău?

Feyi a ridicat o sprânceană.

– A fost chiar atât de bine?

Milan a râs.

– Faza e că mi-ar plăcea să bem ceva împreună. Mi-am dorit asta de cum te-am văzut pe terasa de pe acoperiș.

– Și încă mai vrei asta?

– Da, evident, i-a răspuns, încruntându-se. De ce n-aș vrea?

Feyi a ridicat din umeri.

– Ziceam și eu așa.

A întins mâna după telefon și i-a introdus numărul în agendă.

– Dă-mi un mesaj, dacă vrei.

Milan i-a zâmbit și s-a aplecat s-o sărute pe obraz, cu buzele moi ca o aripă.

– Te sun, i-a mai spus și a plecat, închizând încet ușa de la baie în urma lui.

Muzica de la petrecere s-a strecurat înăuntru ca o felie rapidă de sunet, apoi s-a estompat din nou.

Feyi și-a ridicat fusta, s-a așezat pe toaletă, a auzit cum urina izbește apa dinăuntru vasului și a schițat un zâmbet. Ce naiba se întâmplase? S-a șters de spermă și a oftat. Joy o s-o omoare că a făcut sex fără prezervativ și nici nu știa dacă va putea să-i explice de ce o făcuse. Pur și simplu nu ar fi putut să-l privească ejaculând în mână sau pe fusta ei sau pe coapsă, acel arc alb. N-ar fi putut să privească așa ceva, nu încă, nu în felul acesta. Ar fi fost prea evident că erau doi străini, că între ei se petrecea ceva sordid și de ocazie, ceva disperat și frenetic. Fusesse mai bine să fie aproape, unul lângă altul, intimi. Ca și cum ar fi însemnat ceva. Ca și cum ar fi fost ceva frumos. Fusesse necesar să nu se oprească, pentru că dacă se pierdea în Milan și în pielea lui, dacă nu exista decât avântul lui în ea, puternic și rapid, alungând orice altceva, atunci fantomele dispăreau.

Nu ar mai fi existat amintirea unui bărbat cu oase fine, cu ochii migdalați și cu părul împletit în dreaduri, nu ar mai fi existat amintirea felului lent și blând în care îi plăcea să se miște în ea, nici sunetul vocii lui când îi șoptea cât de mult o iubește. Feyi a scuturat din cap și a tras apa la WC, ridicându-și chiloții ruși de pe jos și aruncându-i la gunoi. Ieșind pe hol, a dat nas în nas cu Joy, toată numai paiete mov și picioare lungi.

– Aici erai! Unde ai dispărut? Ești gata de plecare? Pe terasă, oamenii au început să tragă pe nas și știi că mie nu-mi plac cheștiile astea.

Feyi s-a strâmbat.

– Da, hai acasă. Chemăm un Uber?

– Am chemat deja, vine în vreo șapte minute.

Joy a privit peste umărul lui Feyi, la baia de culoare roșie.

– Stai așa, acolo ai fost în tot timpul ăsta? Cu el?

Feyi i-a zâmbit.

– Hei, tu ai vrut să mi-o trag.

– Fata mea!

Joy a luat-o în brațe pe Feyi și a strâns-o tare.

– Oh, miroși a sex, sunt așa de mândră de tine!

– Bine, bine, hai s-o ștergem de-aici!

S-au strecurat printre oameni și afară din casă, ieșind pe ușa din față și ajungând pe verandă.

Joy s-a oprit și a scos un pachet de țigări, dându-i și lui Feyi una.

– I-ai spus... știi tu...

Feyi a aprins bricheta și s-a aplecat cu flacăra înflorindu-i în mâini.

– Ce să-i spun?

– Că e prima oară după accident?

Feyi se hotărâse să se lase de fumat, dar asta era o ocazie specială. Și-a promis că își va aminti s-o convingă și pe Joy să se lase, chiar dacă în momentul acela se uita urât la ea.

– Mă întrebi dacă i-am spus că nu m-am culcat cu nimeni de cinci ani?

A tras un fum, apoi și-a dat capul pe spate și a suflat o dâră de fum în aer.

– Bineînțeles că nu i-am spus. Drept cine naiba mă iei?

Joy a ridicat mâinile în aer.

– Întrebam și eu.

– Îhâm.

Feyi a privit în josul străzii întunecate și a oftat. Momentul adevărului.

– Dar ai să te superi pe mine.

– Știam eu că e prea bine să fie adevărat, a făcut Joy, împunghând-o cu degetul. Ce naiba a făcut? Dacă e ceva pervers, spune-mi mai repede, înainte să vină mașina.

Feyi a oftat. Va fi oribil.

– Deci ce s-a întâmplat a fost că...
– Așa...
– Nu prea... am folosit prezervativ.
Joy s-a înecat cu fumul de țigară.
– Ce-ați făcut?
Feyi i-a zâmbit vag.
– Ne-am lăsat duși de val.
Prietenă ei și-a încleștat maxilarul.
– Spune-mi că a terminat afară. Te rog, Feyi, spune-mi că măcar asta a făcut.

Futu-i!

– Ai uitat că am sterilet? Nu e mare lucru.
– Nu e mare lucru? Fato, ați făcut-o fără prezervativ și după aia l-ai lăsat să termine în tine?

Feyi și-a coborât privirea în pământ, trasând cu degetul mare de la picior urme invizibile pe podea.

– Știu, știu.

– Se pare că nu știi.

– A fost prima oară, de când... știi tu. Ia-mă și tu mai ușor!

Știa grimasa de pe fața lui Joy, prietenă ei cea mai bună era prinsă între compasiune și impulsul de a o înjura.

– Știi ceva? Joy a inspirat adânc și a închis ochii. O să trec pe la băcănie să iau niște chipsuri, pentru că m-ai supt de energie cu rahaturile tale. Stai aici și dacă vezi un Hyundai alb, zi-i să aștepte.

– Aha, deci așa o arzi? Mă lași baltă?

– Nu te las baltă. O să avem o discuție lungă când ajungem acasă, după ce-o să-mi treacă cheful să te împing pe scări.

Joy și-a vârât mâna în geantă, căutând niște bani și mormăind:

– Cum naiba să strici toată treaba lăsându-l pe unul pe care de-abia l-ai cunoscut să ți-o tragă fără prezervativ?

Feyi a ridicat din umeri.

– Să înțeleg că nu pui botul că ne-am lăsat duși de val?

Joy i-a aruncat o privire tăioasă, iar Feyi a încercat să nu zâmbească. Era greu să pară chinuită de remușcări, când de fapt se simțea minunat, când simplul fapt de a se gândi la ce se întâmplase în baie îi înfiora tot corpul. S-a așezat pe treptele verandei, iar Joy a luat-o din loc.

– Poți să-mi iei niște gumă de mestecat? a strigat după ea.

Joy i-a arătat degetul mijlociu fără să se uite în urmă.

– Nu!

Lumina felinarelor se reflecta în paietele rochiei ei și, după ce Joy a dispărut înăuntrul magazinului, Feyi a rămas singură, doar cu muzica estompată care venea din casă și cu durerea din coapse.

N-a fost chiar așa de rău să treacă prin asta. A tras adânc aer în piept și a privit spre cer, cu coatele sprijinite de trepte. Nu se vedeau stelele, doar o lună încețoșată, care atârna deasupra clădirilor. Feyi își simțea pulsul între picioare, un memento ritmic al unui străin cu diamante în urechi și parfum de bergamotă pe gât. Pentru o clipă înșelătoare, și-a dorit să-i povestească lui Jonah, să-i audă din nou râsul melodios. Ar fi întrebat-o dacă s-a distrat. Ca să scape de acest gând, Feyi și-a apăsat coatele pe piatra treptelor până când a simțit că-și zdreleşte pielea. Era începutul verii, era vie și foarte aproape de a deveni ceea ce-și dorea să devină, cineva care își lăsase trecutul în urmă, cineva care nu mai era în doliu, o femeie pe care Milan o posedase de parcă s-ar fi dizolvat în ea, de parcă era un corp real în mâinile lui lacome, sub lumina unui bec de un roșu strident. O femeie care înhățase plăcerea într-o baie mică și o adusese la suprafață, o femeie tulburată și transpirată, dar vie, cocoțată pe un dulap.

Dacă se descurcase în seara asta, înseamnă că se va descurca mereu – de exemplu, să-și trăiască restul vieții.

– Hai că te descurci, și-a spus Feyi în șoaptă, cu vocea gătu-
ită de emoție, cu țigara aproape stinsă între degete. Te descurci.

Dinspre petrecere răsună încă muzică și nu era nimeni care să-i răspundă. A stins țigara și a așteptat să le vină mașina.

Capitolul doi

Lui Feyi nu i-a fost greu să țină secret accidentul. Ceea ce se întâmplase în acea noapte rece la marginea Cambridge-ului era destul de îndepărtat în trecut, încât să nu i se mai observe pe corp cele câteva cicatrici cu care se alesese – insule intermitente de țesut hipertrofiat, ca niște stele căzătoare pe piciorul stâng, o linie îngroșată și zimțată de-a lungul palmei, o vânătaie stăruitoare pe braț de când au târât-o afară din mașină, de-a lungul drumului. Când a sunat-o Milan, așa cum spusese că va face, și a invitat-o la el acasă, în Bushwick, Feyi s-a gândit să-i spună povestea, dar el i-a deschis ușa tot numai un zâmbet, iar ea s-a răzgândit. Ar fi putut crede că asta înseamnă ceva, că implică o oarecare responsabilitate. Feyi nu voia să fie atinsă de parcă ar fi fost din porțelan, nici să-l privească cum bâjbâie prin stinghereala unei intimități forțate când, hai s-o spunem p-aia dreaptă, el își asumase doar o partidă de sex.

Se simțea bine cu el și asta era de ajuns, corpul lui deasupra ei, sub ea, în ea, era de ajuns. Se vedeau de câteva săptămâni, dar nu se înfiripase nimic serios. Milan era dulce, dar reținut, un băiat de oraș cu maniere de care bunica lui din Sud ar fi fost mândră. Nu era dornic să-i invadeze lumea emoțională și s-o exploreze, iar Feyi îi era recunoscătoare pentru asta. Era deja mare lucru că lăsa pe cineva s-o atingă; doar pentru că era în mâinile și sub privirea lui, carnea ei devenea reală.

– Am senzația că profit de el, i-a spus lui Joy într-o seară, după ce luaseră cina împreună și se plimbau pe Second Avenue, orașul împrăștiind oameni în jurul lor.

Joy a izbucnit în râs.

– Draga mea, nu cred că îl deranjează. Doar și-o trage cu tine!

– Ai și tu dreptate, a recunoscut Feyi, sărind peste balta de pe trotuar. Și se și pricepe.

Avea mereu orgasm cu el, la sfârșit stăteau îmbrățișați și tot tacâmul, dar Feyi pleca mereu de dimineață. Fără mic-dejun, fără întâlniri romantice. Simplu și la obiect.

Joy s-a uitat la ea.

– Mă bucur că totul merge bine, draga mea. Meriți să te distrezi și tu.

De emoție, lui Feyi i s-a pus un nod în gât. După accident, avusese parte de foarte mult întuneric, de ani și ani de amorțeală densă, în care nu suporta s-o atingă nimeni, iar acum, iat-o, se întâlnește cu tipul cu care și-o trage și cu prietenii lui într-un bar. A luat-o de braț pe Joy și a tras-o mai aproape de ea.

– Ce se mai întâmplă cu barmanița aia cu care te vedeai? a întrebat-o.

Joy și-a aprins o țigară, permițându-i digresiunea.

– S-a dovedit că e măritată; îți vine să crezi?

Feyi a râs.

– Dar ți-o tragi în continuare cu ea, nu?

– Bineînțeles, a răspuns Joy, suflând o pană de fum. Soțul nu e problema mea.

Feyi știa că într-o bună zi va trebui să discute cu ea despre faptul că tot alerga după fete hetero, dar, pe de altă parte, erau prietene vechi și nu era ca și cum Joy n-ar fi fost conștientă de propriile patternuri sau de rădăcinile lor întortocheate. Oamenii

au dreptul să-și țină anumite răni ascunse și îngropate. De exemplu, pentru Milan, buna dispoziție și glumele erau o armură. În unele nopți, când o credea adormită, Feyi îl surprindea cu privirea în tavan, cu o greutate pe ochi. Se făcea mereu că nu observă; era toată o rană deschisă și n-avea niciun chef să se atingă de carnea lui vie. N-avea de ce să se simtă vinovată. Petrecuse mult timp în căutarea remediilor și, în sfârșit, dădeau rezultate – Joy zâmbindu-i prin ceață, brațele unui iubit oarecare la sfârșitul nopții, un oraș insomniac care cuprindea destule vieți încât să ți le uiți pe cele avute odată.

Așa că nu a spus nimic, ci a traversat strada alături de prietena ei, cu luna strălucind deasupra lor. Era aproape suficient, sau va trebui să fie, pentru că asta era tot ce aveau.

La bar, Joy își învârtea paiul în băutură, iar ochii îi străluceau precum plasa aurie a rochiei.

– Ar trebui să ți-o tragi cu el și apoi să ți-o tragi cu prietenii lui, i-a sugerat, cu un rânjet malițios. Cred că este singura opțiune rezonabilă.

Feyi i-a răspuns la zâmbet și i-a înmănat cardul barmanului.

– Ei, nu pot s-o ard chiar *atât* de dubios.

Joy și-a înclinat capul ras, pielea ei ca mierea reflectând o mie de lumini minuscule.

– Fată, știi că de-abia am ajuns, dar tu vezi ce prieteni are?

Feyi și-a dat cozile turcoaz peste umăr și s-a uitat în direcția în care Milan bea cu băieții lui. Joy avea dreptate – prietenii lui Milan erau superbi, iar faptul că erau în gașcă crea un efect cumulativ aproape nedrept.

– La naiba, ai dreptate, a chicotit ea. Aproape că îmi doresc să fi putut să văd meniul înainte, atunci, la petrecere. Cum se poate să fie toți atât de mișto?

– Lasă întrebările și plănuiește o orgie, i-a replicat Joy.

Feyi s-a înecat cu băutura, iar Joy a râs, dând peste cap un shot.

– Zic și eu, a continuat și a trântit paharul de tejgheaua barului. Nu e ca și cum sunteți împreună pe bune și nu te poți atinge de prietenii lui.

Feyi și-a dat ochii peste cap.

– Fată, știi cum sunt bărbații, supărăcioși și obsedați de reguli.

Joy a pufnit batjocoritor și i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă un shot.

– Mai zic o dată: i-ai văzut pe hândrălăii ăia? Dă-le naibii de reguli!

Feyi s-a uitat din nou chiar în momentul când unul dintre tipi și-a ridicat ochii din telefon. Privirile li s-au întâlnit și n-a putut să nu se holbeze, ca atunci când l-a cunoscut pe Milan. Tipul era suplu, pielea îi era lucioasă, de un maro-închis și purta un costum de stradă, cu cămașa descheiată la gât. La început, aerul dintre ei era neutru, doi oameni care se privesc și-și observă unul altuia trăsăturile. Feyi s-a întrebat cum arată prin ochii lui. Stătea relaxat, descheiat la sacou, sprijinit de perete, pe un scaun înalt. Câteva secunde, nu și-a dezlipit privirea de la ea. Și nici ea nu s-a uitat în altă parte.

Aerul dintre ei s-a tensionat brusc, ca o provocare. Când el și-a pus telefonul deoparte și și-a îndreptat spatele, pe fața lui îngustă citindu-se interesul, Feyi a simțit că e în calea a ceva, dar nu era sigură a ce anume. L-a urmărit din priviri cum se înclină spre Milan, spunându-i ceva, cu ochii tot la ea, vizibil interesat.

Joy s-a prins și a scâncit.